

který se napadený rozsudek sám dovolává, o strany beze souvislosti s konkrétně nastávající nebo provedenou volbou.

Posléze budiž ještě poukázáno k tomu, že § 5 odst. 1 čís. 3 zákona ze dne 28. června 1933, čís. 108 sb. z. a n. poskytuje ochranu cti výslovně i politickým organizacím, a že podle odůvodnění vládní osnovy k tomuto zákonu (tisk. čís. 830 posl. sněmovny z roku 1930 str. 25) mělo takto býti — ovšem s omezením vyplývajícím z odst. 2 § 5 cit. zákona — výslovně zákonem ustanoveno, co již dosavadní judikatura vyslovila, že totiž politickým stranám přísluší ochrana cti. Kdyby tu byly ještě pro předchozí dobu pochybnosti, musel by je nadobro rozpýtliti zákon čís. 201/33 sb. z. a n., neboť má-li vláda právo činnost politických stran zastaviti nebo strany samotné rozpustiti, vysvítá z toho, že zákon uznává tuto organizaci. Uvedeného zákona lze se dovolávati, byť i vyšel až po vynesení rozsudku, protože zákon (viz § 20) nestvořil tento pojem, nýbrž jen vykládal stávající již pojem z politického života převzatý.

Z toho, co tu dovoděno, plyne, že je rozsudek první stolice pochyben, pokud odepřel čl. straně n.-s. možnost býti předmětem trestných činů podle §§ 487 až 491 tr. zák. Bylo proto napadený rozsudek ve výroku zprošťujícím zrušiti podle § 288 odst. 2 tr. ř. a, jelikož rozsudek neobsahuje skutková zjištění, jichž by bylo zapotřebí, aby nejvyšší soud jako soud zrušovací rozhodl ve věci samé, bylo věc vrátiti nalézacímu soudu k opětnému projednání a rozhodnutí. Při tom bude též na soudu, aby hledě k právním směrnícím rozhodnutí čís. 3105 sb. n. s. zkoumal, zda vznesli obžalobu za čl. stranu n.-s. činitelé podle organizačního řádu uvedené strany k jejímu zastupování na venek oprávnění a k podání soukromé žaloby takto legitimovaní.

Čís. 4988.

Ustanovení § 177 tr. zák. vztahuje se ke všem případům § 176 tr. zák.

(Rozh. ze dne 24. dubna 1934, Zm I 708/32.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalované do rozsudku krajského soudu v Mostě ze dne 10. června 1932, pokud jím byla uznána vinnou zločinem spoluvinnou na krádeži podle §§ 5, 171, 176-II c) tr. zák., zrušil rozsudek v napadeném výroku o vině obžalované Anny H-ové a důsledkem toho i ve výroku o trestu, jakož i ve výroci s tím souvisejících jako zmatečný a uznal obžalovanou Annu H-ovou vinnou, že od roku 1930 až do května 1931 v Žatci radou nastrojila, že Bedřich R. pro svůj užitek z držení a bez přivolení Oty G. odňal cizí movité věci v ceně nepřevyšující 1.000 Kč, a že se s ním již napřed o podíl v zisku a užitku srozuměla, čímž se dopustila přestupku spoluviny a účastenství na krádeži podle §§ 5, 460 tr. zák.

Z d ů v o d ů:

Stížnosti nelze upřítí důvodnost, pokud z důvodu čís. 10 § 281 tr. ř. napadá výrok soudu, že spoluvina — a účastenství — na krádeži jsou

u obžalované kvalifikovány jako zločin, poněvadž R. páchal krádeže na svém mistrovi (§ 176-II c) tr. zák.). Nálezací soud snaží se dosti obšírně odůvodniti názor, že ustanovení § 177 tr. zák. nemá místo v případech, kdy čin pachatelův stává se zločinem krádeže z důvodů § 176-II b) a c) tr. zák., nýbrž prý jen v případech § 176-I a II a) tr. zák. Názor ten je však mylný. Doslov § 177 tr. zák., který prostě cituje § 176 tr. zák. a nerozeznává, jak to činí nálezací soud, nepřipouští výkladu, jež si osvojil soud nálezací. Literatura (Finger I. 1912, str. 553, který tu teoreticky rozlišuje mezi ryze osobními a objektivně osobními poměry) a judikatura (rozh. čís. n. s. 4337) souhlasí v tom, že ustanovení § 177 tr. zák. vztahuje se ke všem případům § 176 tr. zák., takže obžalované nelze přičítati zločin spoluviny — a účastenství — na krádeži, když čin přímého pachatele jest kvalifikován jen podle § 176-II e) tr. zák. Rozsudek dovolává se, k čemuž i stížnost správně poukazuje, neprávem rozhodnutí nejvyššího soudu víd. sb. 3991, neboť v případě tam projednávaném byl poškozený k návodcům v poměru § 176-II c) tr. zák. Rozsudku nelze přisvědčiti ani v tom, že by odporovalo intencím zákona, kdyby při kvalifikaci krádeže podle § 176-II b) a c) tr. zák. byl návodce mírněji posuzován nežli pachatel sám, neboť zákon posuzuje případy § 176-II b) a c) tr. zák. přísněji patrně proto, poněvadž se zároveň porušuje zvláštní oněmi poměry vyžadovaná povinnost k poctivosti a klame důvěra z poměrů oněch podle jejich zvláštního rázu plynoucí. Bylo tedy v tomto ohledu zmateční stížnosti obžalované Anny H-ové vyhověti, zrušiti rozsudek v napadené části ve výroku o vině a důsledkem toho i ve výroku o trestu obžalované uloženém a ve výroci s tím souvisejících, zároveň pak na podkladě dostatečných skutkových zjištění soudu nálezacího uznati obžalovanou Annu H-ovou vinnou přestupkem spoluviny a účastenství na krádeži podle §§ 5, 460 tr. zák. a vyměřiti jí nový trest podle § 460 tr. zák.

Čís. 4989.

Místem činu (§ 51 odst. 1 tr. ř.) není místo, kde pachatel zboží do komise mu dané prodal, nýbrž místo, kde peníze za ně stržené spotřeboval.

(Rozh. ze dne 24. dubna 1934 Nd II 26/34.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací rozhodl podle § 64 tr. ř. ve sporu mezi okresními soudy v Prostějově, Bratislavě a Brně o tom, který z nich je příslušný k rozhodnutí o trestní věci zahájené proti Vilému K-ému pro přestupek zpronevěry podle § 461 tr. zák., že příslušným je trestní soud v Bratislavě.

Důvody:

Proti obviněnému bylo u okresního soudu v Prostějově učiněno oznámení, že mu obchodník Josef M. odevzdal do komise látky v ceně 1.335 Kč, že je obviněný prodal a že kupní cenu vybral, ale M-ovi neodvedl. Okresní soud v Prostějově postoupil spisy okresnímu soudu v Bratislavě, protože obviněný prodal zboží v Bratislavě. Jmenovaný soud neuznal svou příslušnost, protože prodejem zboží obviněný se